

Arrest

nr. 226 209 van 17 september 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. BURNET
Moskoustraat 2
1060 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 februari 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. FONTIGNIE, die loco advocaat P. BURNET verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 7 februari 2017 neemt de verwerende partij een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

2.1. Artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Verweerder heeft in casu geen nota met opmerkingen toegestuurd.

2.2. Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding te zijnen laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De Raad werpt ambtshalve een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de wet van de Vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggerepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn.

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel opleveren en dus een nuttig effect sorteren.

Het belang dient eveneens actueel te zijn en moet dus voorhanden zijn zowel op het ogenblik van het indienen van het beroep als op het tijdstip dat de Raad uitspraak dient te doen.

De Raad wijst erop dat de ontvankelijkheid van het beroep een zaak is die de openbare orde raakt en die hij desnoods ambtshalve dient te onderzoeken.

Wanneer er twijfel rijst omtrent het belang van verzoeker, komt het hem toe aan de Raad alle nuttige gegevens ter beoordeling voor te leggen die kunnen aantonen dat de vernietiging hem een concreet voordeel oplevert (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752).

3.2. De Raad stelt vast dat verzoeker op 12 februari 2016 een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend. Deze verblijfsaanvraag werd op 6 juni 2017 onontvankelijk verklaard. Tevens werd op 6 juni 2017 een nieuwe beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten genomen. Zowel tegen de beslissing tot onontvankelijkheid als tegen het bevel van 6 juni 2017 werd een beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dit beroep werd verworpen op 20 juni 2019 bij arrest nr. 229 912.

Aldus blijft de beslissing van 6 juni 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten in het rechtsverkeer aanwezig en is dit latere bevel definitief en uitvoerbaar geworden. De raadsvrouw van verzoeker betwist dit niet.

Bijgevolg dringt de vraag naar het belang bij het onderhavig beroep zich op.

Ter zitting hierover ondervraagd, repliceert de raadsvrouw van verzoeker dat los van het gegeven dat *“er [...] altijd een belang [is] om een bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten”*, het bestaan van meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten aanleiding kan geven tot het opleggen van een inreisverbod en dat verzoeker ook daaraan een belang ontleent.

De verwerende partij wijst erop dat het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten nog geen aanleiding heeft gegeven tot het opleggen van een inreisverbod en dat het belang dus hoogstens onrechtstreeks en hypothetisch kan zijn.

Met het algemene en summiere betoog dat “er [...] altijd een belang [is] om een bevel om het grondgebied te verlaten aan te vechten”, worden er geen nuttige, precieze en pertinente gegevens aangereikt die kunnen aantonen dat verzoeker in de concrete omstandigheden van de zaak nog over een actueel belang beschikt.

In zoverre verzoeker meent dat er aanleiding kan bestaan tot het opleggen van een inreisverbod, stelt de Raad vast dat hij reeds onderhevig is aan een inreisverbod van drie jaar dat hem werd betekend op 13 maart 2013 en definitief in het rechtsverkeer aanwezig is. Een tweede inreisverbod van drie jaar werd hem betekend op 7 februari 2017 en is, gelet op het 's Raads arrest nr. 193 935 van 19 oktober 2017, ook definitief in het rechtsverkeer aanwezig.

In dit arrest heeft de Raad verwezen naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017, uitgesproken door het Hof van Justitie van de Europese Unie, en gesteld: *“Aldus dient te worden aangenomen dat de rechtsgevolgen van het definitieve inreisverbod van drie jaar, dat aan de verzoeker werd opgelegd en betekend op 13 maart 2013, slechts ingaan vanaf de datum dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt en het wordt ter terechtzitting niet betwist dat de verzoeker sinds 13 maart 2013 het grondgebied van de Schengenlidstaten nog niet daadwerkelijk heeft verlaten. Bijgevolg zal het inreisverbod van 13 maart 2013 vanaf het moment dat de verzoeker het grondgebied daadwerkelijk verlaat, hoe dan ook zijn rechtsgevolgen sorteren en zal het de verzoeker vanaf dat ogenblik gedurende drie jaar verboden zijn om het grondgebied van de lidstaten terug te betreden of er te verblijven. Het thans bestreden inreisverbod van 7 februari 2017, dat voorziet in eenzelfde toegangs- en verblijfsverbod van drie jaar, zal eveneens zijn rechtsgevolgen sorteren vanaf het ogenblik dat de verzoeker het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk verlaat. De termijnen van de beide inreisverboden werken niet cumulatief.”*

De hypothese dat de verwerende partij verzoeker een inreisverbod zou kunnen opleggen, doet dus geen afbreuk aan het gegeven dat hij al onder inreisverbod van 13 maart 2013 staat en dat dit inreisverbod, vanaf het moment dat verzoeker het grondgebied daadwerkelijk verlaat, hoe dan ook zijn rechtsgevolgen zal sorteren: het zal verzoeker vanaf dat ogenblik gedurende drie jaar verboden zijn om het grondgebied van de lidstaten terug te betreden of er te verblijven.

Een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel brengt dan ook geen enkele wijziging teweeg in verzoekers rechtstoestand nu het verzoeker, eens hij de Schengenlidstaten verlaat, hoe dan ook op grond van het inreisverbod van 13 maart 2013 verboden zal zijn om er gedurende drie jaar terug te keren en er te verblijven.

Een eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel kan verzoeker in deze omstandigheden dan ook geen voordeel opleveren.

Het beroep is derhalve onontvankelijk bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien september tweeduizend negentien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES